

Тия думи утешително и сладко подействуваха върху сърдцето на Спасителя.

— Истина ти казвамъ — отговори Той на разбойника — че още днесъ ще бждешъ заедно съ менъ въ рая.

Спасителътъ млъкна. Млъкна и разбойникътъ. А небето продължаваше страшно да „говори“.

Слънцето претъмнѣваше, гаснѣше. Месецътъ за-сланяше свѣтлината му. Мракъ и ужасъ се спущаха на земята.

Вѣтърътъ утихна. Небето се помрачи, стана мрът-во зеленикаво, а звездитѣ свѣтнаха съ кървава, зло-веща свѣтина. Враговетѣ на Исуса, озъртайки се отъ страхъ, пребързаха за кжщата си; а близкитѣ му се приближиха до кръста; най-близо бѣха майка му и любимиятъ му ученикъ Иванъ. Мария не можеше да гледа лицето на своя синъ, само тихо плачеше и въз-дишаше. Но Христосъ ги забеляза презъ страшния и гжстъ мракъ и тихо каза на майка си:

— Жено, ето твоя синъ!

После обърна главата си къмъ Ивана и му каза:

— Ето майка ти!

И любимиятъ ученикъ взе въ кжщата си свѣ-тата майка, стана ѝ любящъ и почиттеленъ синъ.

Всичко се омълча. Тъмнината ставаше все по-гжста и по-гжста. Страшниятъ часъ се приближаваше. Ужаснитѣ мжчения на Исуса растѣха и ставаха непо-носими. Той чувствуваше, че силитѣ му го оставатъ, и небето се затваря предъ него въ тоя страшенъ часъ. И като събра остатъка на своитѣ слаби човѣшки сили, извика:

Ели, Ели лама-сабат сани! — Боже мой! Боже мой! Защо си ме оставилъ?!

Думитѣ на Исуса се пронесоха на далечъ посрѣдъ